

„Ja, det er en stor Ejendom. Etatsraaden er en hovedrig Mand.“

„Ja, det er han jo.“

Kort efter var de ude af Skoven. En ny Udsigt aabnede sig for dem over den milebrede Engflade til Landet paa den anden Side. Men atter kom der en Skov og bag denne en endnu højere Bakke med et endnu videre Udsyn over det frugtbare Landskab. Forude paa Bakkens Sydskraaning saaes en stor, hvid Bygning med to lave Taarne og en anselig Park. Det var Budderuplund.

Inger betragtede den en Tid i Tavshed.

„Tænk, at Haven er saa stor. Det kan jeg ikke huske.“

„Ja, saadan en Have vilde være en rar Tumbleplads for Hagbarth,“ sagde Per paa en besynderlig hikkende Maade; det lød, som sluttede han af med en undertrykt Smaalatter. „Det begynder at knibe for ham med at faa Alburum derhjemme.“

„Hvad er det for en stor Bygning, der ligger bagved . . . den med den høje Ryg?“

„Det er Laden. Og bagved den ligger Staldene og Mejeriet. Altsammen moderne indrettet og af første Slags. Det maa man lade de Tyskere, de har deres Ting i Orden.“

„Tror du alligevel ikke, de vil finde det underligt, at jeg kommer med?“

Per holdt Hesten an. Han var øjeblikkelig villig til at standse.

„Vi kan godt vende om, dersom du synes det.“

„Nej, jeg er bange for, at de maaske allerede har set os. Der gaar en Herre op igennem Alleen. Er det ikke Thorvald Brück?“